

Arrest

nr. 298 669 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN GERVEN en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2019 diende de verzoekende partij een verzoek in tot internationale bescherming.

Op 30 november 2022 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd verworpen op 16 mei 2023.

Op 12 juni 2023 gaf de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : E. D.
voornaam : Godric
geboortedatum : (...)1988
geboorteplaats : Barmenda
nationaliteit : Kameroen*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/05/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat zijn partner in Duitsland verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in Europa onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ

dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft op 23 oktober 2023 een bundel aan de Raad overgemaakt houdende “besluiten” en overtuigingsstukken. De verwerende partij repliceert dat deze stukken niet gekend waren op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen en vraagt deze uit de debatten te weren.

De Raad wijst erop dat het neerleggen van een aanvullende nota met overtuigingsstukken in het kader van een schorsings- en annulatieberoep niet voorzien is in de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad moet deze aanvullende nota van de verzoeker dan ook niet als een processtuk in zijn beoordeling betrekken. De aanvullende nota en de overtuigingsstukken van de verzoekende partij kan wel bijdragen tot het begrijpen van de uiteenzetting ter terechtzitting. Vanuit dat oogpunt en met die beperkte waarde van een loutere geheugensteun kan de aanvullende nota bij de zaak worden betrokken (RvS 14 februari 2008, nr. 179.634; gelijkluidend: RvS 10 december 2009, nr. 198.778, RvS 10 december 2009, nr. 198.779 ; RvS 1 april 2010, nr. 202.734).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Vooreerst meent de administratie ten onrechte dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, hetgeen een belangrijke aanwijzing zou vormen dat de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verzoeker diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 8 juli 2019. Verzoeker wachtte hiermee tot hij studies had afgerond en zijn studentervisum ging verstrijken, op aanraden van zijn voormalige raadsman.

Artikel 50 van de Vreemdelingenwet stelt dat een verzoek tot internationale bescherming slechts als laattijdig kan worden beschouwd, wanneer dit niet wordt ingediend binnen de acht werkdagen nadat het wettig verblijf van meer dan drie maanden afloopt. Het is voor de toepassing van dit artikel dan ook irrelevant of verzoeker dit onmiddellijk na zijn terugkeer uit Kameroen heeft ingediend, dan wel gewacht heeft tot zijn wettig verblijf zou verstrijken.

Ondergeschikt kan het feit dat een verzoek tot Internationale bescherming effectief laattijdig zou zijn ingediend, niet leiden tot een weigeringsbeslissing.

De Memorie van Toelichting bij de wet van 21.11.2017 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 nuanceert de indieningstermijn uitdrukkelijk in volgende zin: [...]

Artikel 10, §1 van de Procedurerichtlijn stelt: [...]

In het rapport Beyond Proof verwijst UNHCR ook naar het risico dat het laattijdig Indienen van een asielaanvraag zal gezien worden al een aanwijzing van gebrek aan vrees. Volgens UNHCR rust deze interpretatie echter op de foutieve veronderstelling dat een persoon steeds rationeel handelt. Ook andere elementen moeten echter in overweging worden genomen: [...] Verzoeker heeft steeds gestudeerd, en kon dan ook steeds legaal verbleven op het grondgebied op basis van zijn studies. Zolang verzoeker zijn studies kon verderzetten, was er geen risico om te worden teruggestuurd naar Kameroen. Na het

beëindigen van zijn studies was die dreiging wel, reden waarom verzoeker een verzoek om Internationale bescherming indiende.

De Administratie gaat ervan uit dat iedereen die vervolging vreest in zijn thuisland automatisch en in elk geval Internationale bescherming moet én zal aanvragen. Dit is echter een onrealistische verwachting.

Een verzoek om Internationale bescherming is een mentaal slopende procedure, die jaren kan aanslepen (zoals het geval van verzoeker illustreert, die 3,5 jaar heeft moeten wachten op een beslissing in eerste aanleg) en gedurende al die tijd geen zekerheid biedt over de uitkomst. Indien men de mogelijkheid heeft om via een andere, eenvoudigere weg in België te verblijven.. (studies werk, gezinshereniging, ...) en op die manier een terugkeer naar het land van nationaliteit kan vermijden, is het niet verwonderlijk dat verzoeker in eerste instantie liever daarvoor opteerde.

Dit kan niet gezien worden als een negatieve indicatie voor de beschermingsnood."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat de verwerende partij volgens haar ten onrechte meent dat zij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. Ondergeschikt kan het feit dat een verzoek tot internationale bescherming effectief laattijdig zou zijn ingediend, volgens de verzoekende partij niet leiden tot een weigeringsbeslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat de in casu bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, geen motief bevat dat stelt dat het verzoek om internationale bescherming laattijdig zou zijn ingediend. De verzoekende partij lijkt haar eerste middel dan ook niet te richten tegen de in casu bestreden beslissing, maar wel tegen de weigering van haar verzoek om internationale bescherming. Het eerste middel mist dan ook feitelijke grondslag.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM, hetwelk rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, dat het recht op eerbiediging van het privé-leven, familie- en gezinsleven omvat, en meerbepaald stelt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker het verblijfsrecht afneemt.

Terwijl verzoeker ...

- Een Bachelor diploma behaald in het bedrijfsmanagement aan de Odisee Hogeschool (stuk 2);*
- Een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur d.d. 10.03.2022 (stuk 3), en hij uit zijn voltijds tewerkstelling een maandelijks netto-inkomen verwerft van +/- € 1.600,00 (stuk 4);*
- Een huurovereenkomst d.d. 06.07.2022 waarvan hij de maandelijks huurgelden stipt betaalt (stuk 5 en 6);*
- Een aansluiting bij het Helan ziekenfonds (stuk 7).*

Het kan niet de bedoeling zijn dat het door verzoeker zorgvuldig opgebouwd privé-leven in België geheel tot niets wordt herleid.

Gelet op bovenstaande gegevens, is het nogal evident dat wanneer verzoeker het Belgisch grondgebied zou dienen te verlaten, dit onmiskenbaar een schending van zijn privé-leven met zich zou meebrengen.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker uit te vaardigen, heeft de verwerende partij aldus onmiskenbaar een inbreuk gepleegd op art. 8 EVRM.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar beweerde gezinsleven helemaal niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij stelt dat zij volgens haar over een privéleven in België beschikt. Dit zou volgens haar blijken uit verschillende gegevens: zij heeft een bachelor diploma behaald in het bedrijfsmanagement aan de Odisee Hogeschool (stuk 2), zij legde een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 10 maart 2022 neer (stuk 3), zij haalt uit haar voltijdse tewerkstelling een maandelijks netto-inkomen van ongeveer 1.600,00 euro (stuk 4), zij legde een huurovereenkomst van 6 juli 2022 neer waarvan zij de maandelijkse huurgelden stipt betaalt (stuk 5 en 6), en zij legde een aansluiting bij het Helan ziekenfonds neer (stuk 7).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er ten onrecht van uitgaat dat haar een verblijfsrecht werd afgenomen. De verzoekende partij heeft nooit over een verblijf in België beschikt. Zij werd slechts toegelaten op het grondgebied in afwachting van de uitkomst van haar procedure, m.a.w. was er slechts sprake van een precair verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Verder wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar precair verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht van verzoeker beëindigt,

Terwijl, gelet op de achtergrond van verzoeker, er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is.

Verzoeker beroept zich op het redelijkheidsbeginsel dat geschonden werd door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden daar de situatie van verzoeker niet werd in acht genomen. Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker, die zich momenteel volledig integreert, is het niet redelijk zijn verblijfsrecht af te nemen en hem te verplichten om het grondgebied te verlaten.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is.

Door de beëindiging van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker uit te vaardigen, heeft de verwerende partij aldus onmiskenbaar een inbreuk gepleegd op het redelijkheidsbeginsel.

3.3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt opnieuw vast dat de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij haar met de bestreden beslissing verblijfsrecht afneemt, wat niet het geval is. Deze argumentatie mist dan ook feitelijke grondslag en is daarom niet ontvankelijk.

Verder beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat de bestreden beslissing volgens haar kennelijk onredelijk is omdat zij jong is en zij zich momenteel integreert. Het is duidelijk dat een dergelijke summiere en bovendien loutere bewering niet volstaat om een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk te maken. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij niet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De nadelige gevolgen die een besluit meebrengen voor één of meer belanghebbenden mogen niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker het verblijfsrecht afneemt.

Terwijl het nadeel dat door middel van de betwiste beslissing berokkend wordt aan verzoeker niet evenredig is met het onbestaande voordeel in hoofde van de overheid.

Door de beëindiging van het verblijfsrecht lastens verzoeker uit te vaardigen, heeft de verwerende partij aldus onmiskenbaar een inbreuk gepleegd op het proportionaliteitsbeginsel”

3.4.2. De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad kan enkel, opnieuw, vaststellen dat de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt dat de verwerende partij haar met de bestreden beslissing het verblijfsrecht afneemt of beëindigt. De in casu bestreden beslissing betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Het vierde middel mist dan ook feitelijke grondslag.

Het vierde middel is niet ontvankelijk.

Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste, tweede, derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU